

19 december 2009.

Porgy and Bess Terneuzen. Big Swing Band staat klaar voor zijn eindejaarsconcert. 20u stipt. Eerst de vamp en dan de A-trein 'Take the A train' DDE7b5E7b5E-7A7DD.... Het lijkt wel hogere wiskunde. De 'Caravan' wordt opgesteld door Kris, Jacky en Tonnie, en 'Emily' wordt voorgesteld door Frederik Heirman. Hij is onze eerste gastsolist, en trombone is zijn instrument. Even vaart hij weg op de tonen van 'Sail Away', richting '...Broadway', maar vindt de liefde terug in 'I just found about love'. En hoe! Van Lady Linn naar Lady 'Ellis' Jane is een kleine stap. Hoe doet hij het. Het moet wel de trombone zijn. Kracht en lyriek verenigd in één instrument. En het concert krijgt vleugels. Maar Ellis Jane, Middelburgse zangeres met klasse laat de avances aan zich voorbijgaan, en vraagt om een 'Change Partner'. Gelukkig kunnen de vaste solisten van de big swing band de storm bedwingen. Walter kent de getijden van de 'Rosebud River' en Kurt heeft een eigen schip 'My Ship'. En het werkt wonderwel. 'It's alright with me' zingt de zangeres en ze krijgt er van de 'Donut King' lekkere donuts bovenop. Hiermee zit het eerste deel erop. Even netwerken en klaar voor de 'Flight of the foo birds'. Voor onze trouwe fan uit Groede: Harry James' interpretatie van 'Flight of the bumble bee' is geprogrammeerd voor het eindejaarsconcert 2010. Openen met Basie en Ellington als thema hebben, je moet het maar doen. Tijd dus voor twee nummers van de meester zelf. Tom en Kurt laten hun bluesy kant zien in 'Black and tan fantasy' en Gilbert laat ons even Cat Anderson proeven in 'Rockin' in rhythm'. Het orkest is goed, steengoed. En dirigent Jacky ziet dat het goed is. Even uitblazen dus met een gekend zangnummer van Billie Holyday, 'Lover Man'. Je zou er de tijd bij verliezen 'I didnt know what time it was'. Was het de rode jurk van onze zangeres? En wat hebben al die zangeressen met dat rood en die zwarte kragen? Het orkest vergeet er even de partituur bij en verkiest zijn black and red fantasy. 'Pra dizer a deus, Pra dizer a deus, Pra dizer a deus' we drinken er een 'Sambita' op. Frederik doet wat hij moet doen, en houdt het orkest recht, ook na meerdere Sambita's. Gastsolisten hebben het echt niet onder de markt, en kennen amper rust. Tijd voor 'Sophisticated Lady'. De onlangs overleden arrangeur Sadi zet de zaal op het verkeerde been en schrijft het nummer niet op leest van de zangeres, maar geeft het aan de collectieve Sax-crew. Het is erop of eronder voor de saxen. Pure Ellington, pure klasse. Big Swing Band sluit af met 'A tisket a tasket', een gekend zangnummer van Ella Fitzgerald met schitterende backingvocals van de trombone- en de trompetsecties, en 'It don't mean a thing', waarbij Ellis en Frederik Porgy op kookpunt brengen. En dan gaat de stekker uit het stopcontact. Naast het evenwichtige en gevarieerde programma onthouden we van het concert vooral het mooie spel van de Big Swing Band en de bijdrage van de eigen solisten. Frederik Heirman en Ellis Jane brachten de band tot nog dat ietsje – ietsje meer. Frederik door zijn sterk verhaal en lyrische klanken. Ellis door haar jazzy stem en stijlvolle aanpak. Een lyrisch trombonist naast een jazzy stem en ondersteund door een orkest in bloedvorm. Positieve balans. Oef. Gedaan met blazen, althans voor de meesten. Zelf mocht ik een goed uur later een doorslagje van het concert ten beste brengen onder een brug enkele kilometer voor de grens. 8 seconden om precies te zijn. En dit op iets dat lijkt op een melodica. Met een publiek in fluojasje. Gelukkig speel ik op veilig. Mijn dank aan Tom om mij die laatste Duvel te doen vergeten.